

NARKOMANKA ŽIVOTA

NARKOMANKA ŽIVOTA

Dlouhatánka proběhla
parkem černejších stromů
v bílé košili nevinnosti
a kozačkách okovanejších
touhou poznání.
Džínová bunda dál
smutně obepíná vyhublý
narkomana znovu
a opět požívajícího svou
každodenní dávku drogy
zvané ŽIVOT.

Dlouhá jak telegrafní sloup
se šinula přes maličký
náměstíčko do teplého
náručí ještě menší kavárny.
Šňůratý deštění odradilo
i toho psa od věčného
štěkání na život.
Blikavá zářivka neochvějného
Štěstí už úplně přestala svítit
a pouze bláznivá MÍNA ještě doufá
ŽE SNAD...

Poslední sluncadlo umírání
zašlo za kopec šedivejších
myšlenek oblečených do
slepičího trusu s krajama
utkanejšma z nejjemnějšího hnoje.
Božský klid vyplnil každičkou
škvírku.
Bláznovo počínání se přičítá
na vrub všem přisedícím
a nikdo neví, že právě ten
blázen je tu nejnormálnější...

Spoutaná řečištěm myšlenek
běžela ulicí bláhových
domněnek a auta
houkají na poplach.
Zběsile urputná uhybá
nástrahám velkoměsta
jenž klaunovským úsměvem
deptají její hrozitánskou
touhu ŽÍT...

Kouřová clona posledního úžasu
vyprchala jako sodovka.
Slabá vůně spreje podporuje
tvoje snažení a bláznivý světýlka
diskotéky protínají svými
ostrými meči černotu v očích.
Zrcadlení ranního úsvitu
pomalu ustupuje večerní záři.
Eos nemá naději.
Červená prý už není v módě.
A tak jen mlčky přecházíš
mostě a čekáš, až se zvedne
hladina...

Plápolá tu ševelení
stříbrného větru.
Opiliáda pořádaná
na čísi počest.
Příšerný smrdění
se táhne místností.
Německá slovíčka
Visí ve vzduchu a
nikdo není schopen
soustředit se na jeden
jedinej okamžik.
Totiž právě na to plápolání.

Němohra mnohdy stačí k tomu
abys pochopil, co ti až
doposud unikalo.
Mínotaurovo vyčkávání je
zbytečné, protože žádná z oněch
lásek není ta, kterou hledáš.
Slepě se ženeš za malým světýlkem
v dálce. Ale ta pravá cesta je
právě ta SLEPÁ, TEMNÁ
a NEJISTÁ...

Krvavý zápolení
s medovou oponou
horkého čaje z lipového
kvítí trhaného rukama
vetchý stařeny, proniká
čím dál hlouběji do
světa upířích zubů
zahryznutých do neposkvrněného
dějství běžného života...

A znovu ta Dlouhatánka.
Rozběžený štěstí ztratilo
okovy.
Vesmírná volnost se jí
ukázala ve spárech
Mínotaura.
Zmítá se a Mínotaurus
jí požírá.
Co chce? Vždyť mu šla
sama vstříc.
A NARKOMAN?
Už dávno ho přestal ŽIVOT
bavit.
Zlatá dávka to vyřešila....?

Skřivánčí ticho, opité do němoty,
křičí na poplach jak siréna
proráží mlhu horských
velikánů obklopující
maličkost utopenou v
sněhové vánici, která
patří k té z nesčetných bouří
tam odněkud, kde se bortí
veškeré kolkolem v neskutečně
krásné vložky utkané
z kapiček stříbra, jež se roztekly
na zamrzlém skle.

Duhová krajka z
Irisiných šatů
upadla větru z náruče.
Dešťové kapky proměněné
v kaluže dál smutně
zrcadlí Dlouhatánčino
počinání.
V občance by měla mít:
„Narkomanka života z věčně
rozespalého města!“
ZAPADLA DO PRŮMĚRU.

Cácorka přebrala štafetu.
Jenže kdy ji ona bude moci
předat?
Berle podpírají její
Unavený tělo zmodralý zimou.
ČEKÁNÍ JE NEPŘÍJEMNÉ.

Věřit v osud je
jako utíkat sám před sebou.
Nenechávat nic náhodě?
Ne.
Autobus ujel poloprázdný.
Zdržování nemá cenu a
přitom vím, že jednou
se to možná bude i hodit.
PROKLETÁ AFRODÍTHÉ.

NIC PRO MNE NEZNAMENÁ VÍC,
NEŽ JSOUCNO.
POCIT DOKONALÉHO SMÍŘENÍ S
PROSTOREM A ČASEM, KTERÉ
PRO MNE TEĎ SKRÝVÁ JEN JEDNO:
MÍT SE KAM VRÁTIT.

V očích smích a v srdci led
posloucháš rozhlas a po drátě
k tobě putují myšlenky cizích lidí.

Rázně kráčíš po ulici temnější
než oči, kterejma pozoruješ
tenhle začouzenej svět
a teprve dnes začínáš (snad)
chápat, co se to s tebou děje,
když stojíš opřenej o výlohu
drogerie a polykáš ledovej vzduch,
opařenej jak kýblem horkýho
guláše, kterej, hladovej jak vlk,
polykáš v Avionu s dvěma
gumovejma rohlíkama ušmoulanýma
upocenou rukou kuchařky.
Možná je to naše tvrdý srdce
trochu moc rozbředlý, tak,
jak bejvá sníh, když zrovna
neumrzá v ledový černý kaluže,
po ktetejch za noci
plní tmy a nočních kouzel,
který nám stejně nic neříkaj,
klužeme svý malý přání,
jimž zůstává jen to nebe
zrcadlem pro parádu...

Na dně hrnečku
se sloganem
JÁ a TY
plavou zbytky
včerejších dnů.

Cácorčino běhotání
v botičkách šítejch na míru
pro zmrzačený nohy
se podobá grotesknímu snu
poskládanýho z kousíčků
sesbíranejch na ulici.
Řeka života líně plyne.
Už se zase vylila z břehů.
ZATÍM KLID PŘED BOUŘÍ.

Čím dál tím víc
s podobám rozteklé
svíci na stole.
Vosková tvář, voskové myšlení...
SEŠKRÁBAT A VYHODIT.

Vesmírná hudba vyvěrá
právě z oné šílené abstraktní
podoby soustřeďující se na
jeden jediný faktor zvaný:
SKUTEČNOST.

Načančaná v sukýnkách samoty
sedí uprostřed lesku oslav.
Sonáta pro violoncello a
klavír...

Uřvaná a vzteklá
lítám vzduchem
jak urvaná rudá fangle
z městské radnice.
Sluncadlo pálí přes
sklo. Jsem rudá a modrá
a před očima fialové kruhy.

Úlisný zrcadlení
rozšroubovaného stroje
měkce dopadá na
křeslo vládkyně černé noci.
Umíráček zazvonil dřív,
než jsi stačil otevřít dveře
strachu.
Ďábelskou symfonií
kolébá se houstnoucí šero
k ránu...

Skutkům oddaná s Láskou
hořekuji si do náruče
Dlouhatánky. Pláčem
nic nespraviš. A nebo
plač. Potoky slz vyplavujou
zbytky tvého JÁ.

Laskavá náruč teplého podvečera
objímá prochladlý člověčí tělo
bezmyšlenkovitě bloudící
labyrintem Mínotaurovým.
Uznání nemožného světa
zosobněného beznadějnou touhou
po ušmudalný Míně v
roztrahnejch spodničkách něžného
šílenství, se kalně zrcadlí
v kaluži krvavého rána se zbytkem
naděje po kapsách....

Rvu si vnitřnosti s chutí
hyeny a sadisticky mrhám
vším do prostoru kolem svého MY.

Démonicky důsledně
stoupám po hvězdnatém koberci
vánočního nebe
ozářeného jasným světlem
„tam odněkud!“
S lidskou podobou a
přitom bez tváře.
Usmívající se neviditelnýma
očima zmíněného světla
podává mi ruku.
DOTKLI JSEM SE A JÁ UVĚŘILA....

JAK PŘICHÁZÍ SMRT

Zed' projdeš
a hlavou nenarazíš.
Dveřmi vejdeš
a kliku ani nezkusíš.
Dál bloudíš sám a sám
tím tajemným tmavým městem
s černými kulisami domů.
Bloudíš parkem ale stromy ti mizí pod rukama
a cesta, cos po ní šel,
končí propastí.

Ulitá do bezmocnosti
rozběženýho štěstí
unikla nástrahám
velkoměsta s úlisným
úsměvem šaškovského
rána užmoulanýho jak
rohlík dětskou ručičkou
ve věčném řečišti umírání
na ŽIVOT...

Uprostřed smíchu
spadl ti prach do oka
a ty tu teď pláčeš
a nevíš co udělat
s tou mizernou nicotou
okolo svýho SRDCETE.

Útržky života skládáš
do alba jak fotky a
z krabičky od zápalek
se k nám přihnala
bouře...

Léto usínavě žhne
touhou vyvést se co
nejkrásněji. Odlesky
zapadajícího Slunce
ve tvých vlasech
s neurčitou barvou
neúměrně zdivočeje
blýskotají a už jen
neúnavné kobylky
stepují svůj každodenní
závod pralesem trávy
uprostřed vyprahlé pouště
ne zrovna nejčistšího
SVĚDOMÍ...

Opona padla únavou
jak podťatej
strom přes poslední
peřej ke konečnému
cíli určení.
Zapečetila vzpomínky
voskem slz a ukryla
pravdu hluboko pod
svůj purpur...

Urousaná cárotáním
v trávě
s perlivou rosou
na řasách rozběhla se
do náruče RÁNA.
Dlouhatánka na cestách.

Na stole stojí váza plná
kvítí trhanýho na louce.
Kocour přede a ve starém divanu
praskají péra.
Černý pták přeletěl nejen
nad krajinou,
ale i mou myslí.
Květinám chyběla voda
a kocour teď číhá ve stodole.
Jablka padají, padají,
větší, menší ...
To nejsou jablka.
To prší ...
Kap ... Kap ... Kap

Pochopíš a budeš sám
i lůžko bude prázdné.
Jen stíny hrají sonátu
pro orchestr běžných zvuků.
Pochopils a prázdnost v nás.
Křídla chladí. Jen závan větru.
Chřadnem. Jsme slabší
a bílá zčernala.

OKAMŽIK ZÁBLESKU

Černý bez v deštivé noci
signalizuje plamínek zápalky.

Mísa plná broskví
právě utržených ze stromu
a nápad jít domů
se spojují v něco neskutečného.

Bílá paní chodí po ulici.

A červená lampička v mém pokoji
svítí jako právě spadlá hvězda
do vlahé trávy.

Kus železa roztaveného do ruda
a moje srdce.

Stejná barva se liší pouze
teplotou.

Rozžhavenou kuličku ve skořápce
ledu chlapeček cvrnkl do důlku
a ani nevěděl,

že právě zničil malou vzpomínku.

Z broskví zbyly jen pecky,
zápalky dávno dohořely
a lampička přestala svítit.

Jen ta hvězda tu zůstala.

Leží a svítí stejným
bláznům jako jsem já
do oken.

Poplach v údolí rozbřesku
zaznamenal svět
jako nicotné vlnění se
zvukový vlny nárazu v
podobě blondatého hada
s dlouhejšma nohama.

Smutná Dlouhatánka
se šourala ulicí
nocí probouzející se
k ránu.

Gotické chrámoví
bylo jediné, kdo jí dal
znamení na pozdrav.

Paprsky vycházejícího Slunce
nesmlouvavě vyzdvihovaly
oponu smutného
jeviště života.

Udeřivší se do čela
beznaděj utíká oknem
do otevřený náruče
Slunce, které každým
okamžikem mizí
v nekonečnu s přesně
ohraničeným prostorem,
kde netikají hodiny a
nezní žádný tón.

Vypadala jako když spí.
nehnutě vláčná,
krásná, ležela
a úsměv jí zdobil
tvář, již poznamenala
SMRT ...

Mlákotání prchotavýho štěstí
mrkotá zpoza černejch stromů,
který se mlhavě rozestupují
kolem ještě černější cesty
s úplně černým koncem.
SMRT MÁ JMÉNO ZROZENÍ.

Modrý jeřáb každé ráno
přistál ti na řasách
společně se slunečními
paprsky, jež něžně hladily
tvou tvář.
Kde však mají sedat teď?
Není jeřáb,
není Slunce,
nejsi TY ...

Čekat na smilování
a uvědomovat si proč nepřichází.
Hnusný pocit unaveného životem.
Dlouhatáanko!
Vstřebáváš všechny mé šílenosti,
reálné i nereálné, jako
obvaz krev z ran.
Jsi flastr.
NÁPLAST NA RÁNY, KTERÉ
UŠTĚDŘIL ŽIVOT!

Našeptáváš všem okolo jak
pomocná síla z divadla
a sám se babřeš v nemožné
šílené samotě
jak poslední nalezenec
tohohle světa.

Uslintáváš si svý svědomí do
černýho dýmu plazícího se po
šedivým nebi, který nechtěně
propouští těch pár splašenejch
paprsků Slunce vyzvracenýho na
oblohu.

Kdo nevidí smutek je optimista.
Kdo nevidí radost je pesimista.
A co ten, co nevidí vůbec?

Rozložená jak syrečky
v pivu smrdím do
éteru svojí blbou
náladu ...

POSLEDNÍ ZASTÁVKA SMRT

Ze zaprášenýho nádraží
odjížděj vlaky vrchovatě
naložený kartonama vánočních
snů a nevyslyšených přání ...
Zůstaly němé pro hluché uši.
A tak křičí alespoň touhou.
Prázdnou touhou. Prázdnější
víc, než je kredenc, skříň,
do který skládáš odložený věci.
Odložený jako ta přání ve
vagónech jedoucích ke konečné ...

Znáš snad tu co tu stojí promoklá
na kůži se jí dělají skvrny plné
Slunce?
Neznáš!
Tak proč tu na mě tak blbě hledíš
ze své nekompromisní výšky?

Moje malá dušička
se rozrůstá do rozměrů
sahajícím až k meziprostoru,
který mi dává tolik
jistoty, že zůstávám
klidná jako želva.

Vykašlat se na všechno
to, co se
hnusně placatí po
vybledlým raním nebi
plným znuděnejch
veršů střelenýho
básníka myslícího
jedině na jeden
jedinej faktor
abstraktního snu
cesty právě a jenom
okolo tvojí skoro
rozcuchaný hlavy ...

Něžně roztoužení, osleplí
touhou, tápeme v propastech
a nacházíme – snad už konečně –
sami sebe.

Háro zvolna spadává do ksichtu
a kryje tak blažený výraz
totálního zmatku kolem
mého já.

Mávám rukama jak větrnej mlýn
a odháním chmury ze svý mysli.
Hlasivky odcházej zároveň s nima
a já tu stojím, NĚMÁ, HLUCHÁ,
KŘIČÍCÍ

Beznadějně zapadám
do neustálého koloběhu
oné neskutečné pitomosti
zvané život, jenž mě
i přes svou bláhovou, ne – li
idiotskou naivitu a nemožnou
krutost i nadále BAVÍ!

Chudáci. Ubožáci.
Zoufalci společnosti.
Vyrhelené vlastní duše.
Mrtvolý zdechlý na život.
BRATŘI a SESTRY.

Rozpěněná nálada
zčernalýho zapadání
utíká myšlenkový podstatě
tohohle posezení v samotě
uprostřed beznadějně
zaplněného sálu ...

Had nás omotává svou
neskutečnou silou jak
zdivočelí koně
letíme vesmírem
křídla nám překázejí
v letu, plácáme jimi
zemi po zádech,
neskutečně šťastní
vzteklí se řeháme
v náručí, blízcí SMRTI
a v sově a pod jazykem LSD.

Vytřepaná z krabičky od cigaret
Unyle mrká na poslední
Sluncadlo USÍNÁNÍ ...

RÁNO MÁ PODOBU
ROZDRÁSANÝ KŮŽE
SCHIZOFRENIKA ...

Ukrákaná nálada
vesmírnýho ticha burácí
pod stolem s párem
židlí a jednou sklenkou
od kofoly ...

Zase je tma.
Stůl plný časopisů
a moucha na lustru.
Moje společnost.
Smích na ulici smývá prázdno
vytvořené nocí.
Ticho.
To nebyla moucha, to je můra.
Prázdnem zní Variace
mého mozku.
Pouze šustot papíru
ruší tu souhru nicoty a
získává tak převahu nad
sebou samým.
Nad tím ubohým prázdným nic.
Nad bílým čistým papírem,
který ti právě sděluje
svoje svědectví.

Slova staví pevné hráze,
betonové bloky se hroutí k zemi,
letíš vesmírem na myšlenkový pohon,
rakety vybuchují v atmosféře
a jen city jsou tytéž.

Statický výboj
ve vzduchoprázdnu
je jen malou
parodií na
společenskou hru
podle všech pravidel.

Hierarchie možností je jen
deziluzí. Snahy jdou
vniveč a zítra bude HŮŘ.
Jednou – možná –
kolikrát už vybrečená slova
a na talíři dnů se v koutku
krčí pár vyděšených
SKUTEČNOSTÍ.

Přezíravě ztupená odnáším
svoje tělo do kontejneru
budoucnosti a klapu lodičkama
do šedé kůry mozkové uzavřené
do svěráku na stole v dílně
a vedle visí pila ... taky řešení ...

Hledáš hlubší význam
v mělké vodě.
Panenka leží a nemrká.
Proč taky.
Je klid.

Městem znějí hrany
za dávnou padlou lásku,
která s úsvitem odešla nadobro.
Nepodobní stínu plahočí se
naše těla ulicemi.
Roníme slzy. Slzy za srdce,
která tlukou jak přiškrcení
skřivani.
Stojíme za oknem,
na které padají kapky.
Bubnují do světa tuhle smutnou
zprávu.
S náručí otevřenou světu
se mýjíme a znovu nacházíme.
Padáme na kolena, prosíme ...
Kapky stékající po skle
odplavují nenávist,
která našla v srdcích svoje
uplatnění.
Děšť je odměnou bohů
a MY PLÁČEME S NIMI.

Zvony dozněly,
my tu sedíme,
díváme se do očí
a hledáme pravdu.
Ale ona nepřichází.

Bez dojetí, bez nářků,
OSAMĚLOST v podobě DLOUHATÁNKY,
nahá zůstala stát na
rozcestí mezi nebem a zemí,
nad propastí do pekla
s lávkou do ráje
před skutečností zvanou
ROZHODNUTÍ.

Každý den můžeme mít úplněk.
Stačí jen cvaknout vypínačem.
I déšť je nám dopřán.
Kapky sprchy cákají nám po hrstích.
Říkáš,, že Slunce je hezčí?
Máš pravdu.
SVÍTÍŠ MI I V DOBÁCH NEJTEMNĚJŠÍCH.

Rozteklá osvobozením
cáká po kuchyňský lince
hnědé jako zem.
Mléčná skvrna se s
tichostí světla roztéká po
bradě malého
opilce s cigaretou v ruce
a s osmnáctkou
na krku.

Chyťte ho.
Utekl mi s časem.
Je prázdkno.
Holé nic.
Tak ho naber do pytle
a napust' zpět.
Každá broskev musí mít
svou pecku.
I žlutá, černá, hnědá, bílá,
šedivá.
Všechny hlavy.

Rozbouřená vášnivou touhou
pobíhala po ulici snů.
Duhová voda, skleněný oči,
nakřáplej hlas ...
Dlouhatánka ukřižovaná
na kříži svých slov
zemřela tíhou meziprostoru!

AŽ DOSTANEME ROZUM
NEBUDEME MUSET HRÁT ŠACHY.
ZATÍM SI TEDA POSOUVÁME
FIGURKY PO POLÍČKÁCH,
KROK ZA KROKEM,
ROK PO ROCE A
NA KONCI JE STEJNĚ MAT.

Malované na skle
úsměvy a slzy
BOLEST jen tiše dozrává.
Barevné obrázky
ze střípků snů
pár šestáků po kapsách
a spousta malých tajemství.
NIC Z TOHO SE NESTALO.
DLOUHATÁNKÁ odezněla do nicoty,
a to ŠTĚSTÍ, co se v agónii
svíjelo jak klubko hadů
je jen hromadou prázdných ILUZÍ.

Okovy nemělo Štěstí.
Okovy mám já.
A rozběženej byl tak leda
ROZUM.

